

պ. Ալփիար, որ հիմայ «Արև. Մամուլ»-ին մէջ կը գրէ, իր մէկ Շոգ — Մոգը ցուցուց հոն:

Ուրիշ ուղղութեան մը կը հետեւի Արփիարի. սա՛ Երկրի Չայնի գրեթէ ամէն թիւի մէջ ունի «ոտանաւոր» մը, զոր շփութեւն չէ «բանաստեղծութեան» հետ:

«Բարբարոս ոյժի անվերջ դաւերից
Աւեր է գարծել երկիրը պարարտ,
Ներա լայն կրքերով, ամէն խաւերից,
Աճէճք է հնչում կեանքի մեղապարտ.
Ազգեր միացէ՛ք... կուրծքս է խանձում
Անտառներ լափող ձրերգիցից անշէջ,
Արիւն արցունքով հողս է հերկում,
Հացը տարածում քերթի շերտիս մէջ,
Դարօտ է հոգիս գարմիմ դալարի,
Խըմկարոյր ծաղկի երգիմ սիրահար,
Վասն զի ծաղիկն ալ կ'երգէ, ինչպէս սիւսիկ.
Խոնցացած դէմքիս էլ չեմ գալարուի
Յողազարդ սքմբուլն ու հասկմ զգալար...
Իր (երկրի ծայրի) ընթոստ կոչի շփութիմ է հըմ.
(չում.
Եւ քրոնութեան ոյժն ահաբեկ, մուրթ,
Վերջիմ զոհերով հոգիմ է փըլում».

Բուռն իդժ մըն է բանաստեղծութիւնը Արփիարիի համար, տենչ մ'արտայայտուլու միակ է ապահով միջոցը. խօսիլը, կոտիլը, յօդուածներ անգամ գրելը երբ չիրագործեն ծրագիր մը, պէտք է այն աւտեն՝ զրուածը ոտանաւորի վերածել, որուն մէջ բովանդակուին սրտի մարած յոյսերը, և որով ամէն դառնութիւն կարելի ըլլայ դուրս նետել, դուրս՝ ոչ մէկուն վըրայ, բայց ամենուն վրայ, աներեւոյթ հաւանակորդ մ'ենթադրելով դիմացը՝ անոր հետ կոտուելով, որչափ ուզուի, յաղթելով՝ ո՛ր ժամուն ուզուի. յետոյ ծիծաղը երեսին՝ դիտել զայն, որ՝ խեղճ՝ դիմացը «Վերջին զոհերով հոգին է փչում»:

Արդէն քաղաքական հայեացքներ ունենցող թերթի մը մէջ ճշմարիտ բանաստեղծութիւն փնտռելը՝ պահանջել է որ անապատներու մէջ գեղեցիկ լինելու հանդիպուի:

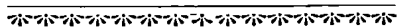
Մեր նպատակին չի ծառայել խօսիլ քաղաքական ուղղութեան մասին՝ թէ և ան կը կազմէ «Երկրի Չայն»-ին խօսութիւնը և կը յայտնէ հազար անգամ խաբուողի մը զայրոյթները: Պ.

Չաւէն կանոնաւոր գնդապետն է այդ տեսակ մը եռանդնալատ զօրքին. իր խօսուն տողերու առջեւ՝ դժուար է անշարժ կենալ. արդէն ահաւոր են իր գծած տեսարանները, որոնց կը խառնէ նաեւ իր զրչէն թոած հրաքորը կայծերը:

Պ. Պ. Արսէն, Աղիզ, Եզնիկ, Ուրկամ, Ալիս, ևւ. կողմանուններու տակ շաւրուած են թղթակիցներ կամ յօդուածագիրներ, որոնց թողած էջերը զուրկ չեն շահազգիւ ըլլալէ:

Յուսանք թէ թերթին ծրագիրը՝ եթէ ոչ քաղաքականութեան, ինչ որ անհնարին կը թուի, գոնէ գրականութեան մէջ իր իրագործումը գտնէ:

Հ. Ղ. ԲՈՒՆՈՒՍ

ՄԻՐԵԼԻՆԵՐՈՒ ՀԵՏ

Միւրելիներ, ամենքն ալ հոգիս հատոր,
Որոնց արեւներուն վաղ շիշումը կ'ողբամ,
Կարծես գիտեն սրտիս միմտուն աղետաւոր,
Քունի նուազ ժամերուս, քովս են ամեն անգամ.
Քովս են միշտ համախումբ, բնա՛ զատ կամ ասանձին.
Քունի նուազ ժամերուս, քովս են ամեն անգամ.
Մին երբոր հոն կ'ըլլայ, միանեն կը նախանձին,
Տեսած յոյժ հոգեյոյզ ողջազուրանքը մեր.
— Գանձ՝ դուք ամենքդ ինձի, սիրոյ թանկագին գանձ,
Հո՛ւ, կուրծքիս տակ, կ'ըսեմ, հաւասար տեղ ունիք.
Եկէ՛ք, իմ էջ, եկէ՛ք զուարթ ու աննախանձ,
Եկէ՛ք, ամենքիդ ալ ըլլայ մէկիկ մէկիկ —
Ու՛ տած մէջն անոնց անունը զորովանքիս,
Հեշտանքներուն հեշտանքը կ'ըմբոշեն խելար...
Բայց ցուն ինչ անգութ է. ջուտ կը խոցէ հոգիս.
Ահ, ինչո՛ւ, ան ինչո՛ւ յաւանտես չ'ըլլար,
Երանկութիւնս քուր ինձի, այգուն՝ այգուն,
Ցափաշտակած, զարկած, փշրած գնահէ գետին,
Կը փախի՛ առ. իսկ ես՝ եղուկն եղուկներուն,
Մարմնացումը կ'ըլլամ հըրաքորբը վիշտին.
Ու կարծիք կ'ողբամ, շուրջն թափուր ու լուռ,
Կ'ողբամ շիշումն անոնց անուշ արեւներուն,
Կ'ողբամ, ինչոյութեանս մէջ ահանջաւոր
Ի՛նչ ականատես անոնց ծայրին, մըլտներուն...
Կ'ողբամ, լուսանշողջ աւուշներին աղաւթ,
Իմիններուս անդուլ յար գգաւով կ'ողբամ,
Ու խորհելով, Թ'անվերջ Քիչերուս ցուն երբոր
Քնանամ, պիտ' ըլլան քովս անոնց ամեն անգամ:
Միւրելիներ, ամենքն ալ հոգիս հատոր,
Որոնց արեւները արագ արագ ատեն մար,
Կարծես գիտեն սրտիս միմտուն աղետաւոր,
Քունի նուազ ժամերուս, գրեկէն չ'են ճնտանար:

ԳԱՆԻՐԻ

ՔԻՈՒՍԱՆ